

F. K. 59

Zc
1249

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
ANDREAS
FLORENS
RIVINVS

ORDINIS IVRIDICI SENIOR
POTENTISSIMI REGIS POLON. ET PRINC.
ELECT. SAXONIAE CONSILIARIVS AVLICVS DIG.
VET. PROF. PVBL. ORDINARIVS CVRIAE PROVINCIALIS
CONSIST. ECCLESIAST. ET SCABINATVS
VITEMBERGENSIS ASSESSOR

GEORG. GVILIELMI
KIRCHMAIERI

POTENTIS. REG. POLON. PRINC. ELECT. SAXON.
A CONSILIIIS, L. GRAEC. PROF. PVBL. ORDIN. ATQVE
ACADEMIAE SENIORIS
NON. AVG. c15 15 CCLIX
BEATE DEFVNCTI

VITAM ET MEMORIAM
CIVIBVS ET POSTERITATI
COMMENDAT

PRELO EPHRAIM GOTTLOB EICHSFELDI
ACADEMIAE A TYPIS

Multum refert, admoneri posteros laudabilium exemplorum, quibus maiorum actas inclaruit, tam ad virtutem acuendam, quam consolandos animos, ubi ea incidunt, quibus summa felicitatis nostrae momenta vertuntur. Omnium autem, quae homini proponuntur, supremum quum sit, vitae exitus, post quem nihil in potestate amplius habeamus, quo conditio nostra melior fieri possit; satis adparet, qua cura et sollicitudine ad hunc tota vita parari nos eonaeniat. Memorabilis mors fuit Caesaris Augusti, quam Suetonius Tranquillus sic narrat, vt multa admirationis incitamenta relinquere voluisse videatur. Causam valetudinis in itinere contraxerat, quam tamen initio sic contempsit, vt nihil ex solita hilaritate remiserit, neque a destinata professione reuocatus sit. In reditu vero sensit vim morbi dissimulatam potius, quam victam fuisse, vt cubare Nolae cogeretur. Ita instantia praesagens Tiberium successorem Beneuento, quo profecutus illum fuerat, reuocari iusserat, et diu secreto sermone detinuerat. Non est obscurum, occurrisse menti, de futuris sollicitae, curam imperii, quod modo relicturus erat. De hoc ubi praecepit, quae voluerat, nulli post maiori negotio animum adcommodauit; quieti forte et tranquillitati animi consulturus, ne constantia sapientis aliquid indignum admitteret, si angi metu mortis crederetur. Venerat supremus dies, et identidem exquirebat, an iam enotuisset, sese deficere, et an tumultus foris esset. Petito ergo speculo, capillum sibi comae malas labentes corrigi praecepit, quod securitatem adfectantis haud dubium indicium erat. Sed amicos postremum admissos, tanquam integrae mentis fidem facturus, percunctatus, ecquid iis videretur mimum vitae commode transgressisse, adiecit et clausulam Graecis versibus, quorum ea fere sententia: si bene acta cuncta fuissent, ludo plausum vt darent et laetitiam claro sonitu testarentur. Dimissis omnibus, dum quosdam ab vrbe venientes de Drusi filia aegra interrogat, repente in osculis Liuiae et in hac voce defecit: Liuia nostri coniugii memor uiue ac vale! Hunc facilem exitum, et qualem semper, Graeco verbo vsus, *εὐθανάσιον* optauerit, historicus praedicat, et studiosius exsequitur, vt posteritati constantiam et magnitudinem animi eius commendet. Sunt in his, quae nihil abiectum aut vulgare spirent. Fortiter morbo restitisse, non metu mortis anxium fuisse, vitam lusum atque fabulam putasse, arguit sapientum praecepta, qui de finibus bonorum atque malorum et virtutis perfectione acrius quaerebant, et nos de vita, sicuti conuiuas saturos, exire oportere volebant. Veremur nihilominus, ne ad haec quoque adcommodari possit Taciti illud: multus hinc ipso de Augusto sermo, plebisque vanam mirantibus. Christiana certe si sapientia vtetur, tantum aberit, vt felicem hunc Augusti discessum existimare liceat, vt potius miserandum eius omnibus modis videatur. Nobis fo-

lis datum est intelligere ac sentire, quantum in eo mali insit, si qui sine spe moriantur. Falsa est ista, quam philosophi profanifingunt, securitas, quae, quasi post mortem nihil porro sperandum metuendumue restet, curae futurorum expertes dimittit. Nos ludum et fabulam vitam ducimus, quantum ad res caducas et ad viles corporum exuias artinet; sed vera hominis, deo parentis, studia si spectes, viuendi ex Christi seruatoris praeceptis ratio magnitudinem omnium imperiorum superat. Seueritas nostrae disciplinae ea est, vt nunquam securi minus esse possimus, quam quum sarcinae colligendae, et magna illa ad regiam Dei immortalis profectio instituenda est. Tunc quidquid curarum menti obici potest, semel nos sic circumstat, vt non vitae desiderium, non propinquorum caritas, non mortis terror magis animum adficiat, quam placandi Dei cogitatio et liberationem culpae a Christo, sponse salutis, impetrandae meditatio. Non tunc vacat constantiam, magnitudinem animi, fiduciam virtutum nostrarum in praesidium aduocare, cum inopes consilii atque solatii per nos ipsos solliciti et anhelii extremos et deficientes sensus ad solam redemptoris opem exorandam referuamus. Atque sic quidem luctantibus et salutari tristitia peresus paullatim diuina benignitas, recluso coelo, praesentis Christi rectoris et domini candidissimum lumen aperit, absterfisque lacrimis, et propulsatis terrotibus, arcem inexpugnabilem aeternae ciuitatis nostrae, in qua nemo luctum, nemo dolorem, nemo curam sentit aut perfert, pandit, datoque spei melioris signo, tota diuinitas menti expiatae et in gratiam receptae infunditur. Inde autem sectatorum Christi mors multum a sapientum securitate fallacissima et insidiosa, multum a stoliditate et leuitate intrepide fato occurrentium, abhorret. Vno illo momento suspenditur, quidquid et ad vitam instituendam et ad felicitatem comparandam pertinet; vnde nemo rationis atque sanitatis amans in illo otiosus aut incuriosus deprehendi optauerit, qualem fere *ἐὺθρανασίου* somniasse Augustus videtur. Haec qui perpenderit, illud minime dubitabunt, vitam sapientiae Christianae studiosorum nihil aliud esse posse, quam meditationem mortis quotidianam et ad futurae liberationis spem exercitationem. Diui Pauli religiosissimum illud votum, quum sensu infirmitatis culparum que suarum cito ab ergastulo corporis liberari et ad Christum victorem transferri cupit, sacramentum nostrum sit, quod nos deo omnibus horis momentisque obliget, quod mentibus veterum excutiat, quod nos longae securitati indormientes excitet, quod nos recuperati coeli candidatos ad strenue excubandum cuncta per praesidia, quibus hostes immineant, instinguat. Non supersunt tempora desidendi aut tergiuersandi his, quos mutare consilia salutis causa haud poenituerit; sed animis, viribus, et studiis opus est, matureque occupandum, quod cum omnibus in-

ster,

stet, corrigi non potest, vbi semel fecius ceciderit. Non est praebenda auris diffidentiae, quam nostrae labis acrior sensus gignit; sed exaudienda Christi est vox, ad ipsius opem decurrere imperantis omnes, qui suo oneri ingemiscant. Illic laetae vices, et secunda ex aduersis, atque post immanes procellas serenum ingens, modo vt disciplina adstringamur. Valeat illorum petulans et lasciuus grex, qui, vt religionem nostram contemnant atque irrideant, infanientis sapientiae consulti semper a vero aberrant, et gygantum instar coelum oppugnant, vt e rerum fluxarum atque mutabilium solatiis animi tranquillitatem sperent: nobis dei noua lux, ad quam tot hortatibus vocamur, adspicienda est, vt pulsae naturae ignauae nubibus aeternum diem intueamur. Habet sancta Dei ciuitas inde ab vltima origine tot exempla, quibus firmare animos expediat, vt nemo caussari rei difficultatem possit, nisi qui rerum gestarum fidem abiurare paratus sit. Et daremus licet, quod tamen dari non potest, nihil tribuendum auctoritati tot scriptorum, qui Christi imitatores iustis praconis celebrarunt; nonne circumferendo modo oculos praesentia vbique experimenta deprehendimus, quam faciles, sed non ad sensus profanorum, exitus nanciscantur, si qui animum Deo, salutis auctori, dederunt. Horum mortes nemo, cui vel humani aliquid super sit, adspexerit, quin magnos motus, sentiat, sibi que finem similem optet. Et lectos certe aegrotorum, Christum spirantium, multis scholas pietatis et religionis fuisse, quis ignoret? Quo magis pium iustumque est, non praeterire silentio, eos, qui sic vixerunt, vt mors fidei Deo seruatae documentum esset. Propagandae enim ad memoriam sempiternam sunt res diuinae sapientiae cultorum, vt aduersariis eius pudor exprimitur, confirmeturque, qui fiduciam in ea ponunt, et prouocetur imitatio atque virtutis coelestis et purae amor in animis hominum, salutis cupidorum, ingeneretur. Est et illud summi officii, viuentes vt honorando inmortuos ostendant, quo in pretio virtutes habeant, vt earum gratia eo maior sit apud hos, qui nondum fructus gustarunt.

Est hoc tempus, quo efferimus virem illustrem, antiquitate loci et meritis pluribus conspicuum, et qui viuendi Christiane spatio superauit plures, cui talis meditatio conueniat, vt quae maxime.

Vixit enim, et ad Christum, ducem atque principem salutis nostrae, transit, **GEORGIUS GVILELMVS KIRCHMAIER**, POT. REG. POL. PRINC. EL. SAX. A CONSILIIS, L. GRAEC. PROF. P. ORD. ATQVE ACADEMIAE SENIOR.

Vita eius quum litteris iam sit magna ex parte mandata, non id huius loci fuerit, totam eam pro eo, ac par esset, exponere. Summatim tamen attingemus, e quibus pateat; quam prosperam sui memoriam reliquerit.

Generis claritas eo minus hic commemoranda fuerit, quia litteratissimus Cruscicus in poemate, quod Athenas florentes inscripsit, maiorem eius feriem, magna ex parte indagatam, celebrat. Patrem habuerat GEORGIVM CASPAREM, ELOQ. PROF. P. ORD. ET HVIVS ACADEMIAE SENIOREM ATQVE LEOPOLDINAE SOCIETATIS SODALEM, cuius in literas merita nemo paullo humanior ignorat. Natus A. sup. saec. LXXIII. prima iam in pueritia id ingenii lumen ostenderat, vt Misnensem in scholam missus, clarissimisque praeceptoribus in disciplinam traditus, tam celeres studiorum progressus habuerit, vt a patre anno aetatis XVIII. Vitebergam reuocaretur, et ab hoc vniuersa in litteratura erudiretur, atque ingenium aliquoties cum plausu publicaret. Orationes enim duas Latinas adulescens adhuc publice habuit, in memoriam Andr. Sennerti, LL. Or. Prof. P. Ord. et Reginae Mariae. In theologia praeceptores sibi legerat Phil. Ludov. Hanneccenium et Io. Georg. Neumannum; sed in totius humanitatis studiis adfectatus magnum istud academiae nostrae lumen Schurtzfleischium eo maiora indies operae pretia fecit, quo frequentius exercitationes publicas priuatasque excoluit. Elegentiae amorem in primis probauit, quum Sam. Stryccii, quem tunc fama publica mire celebrabat, diligens auscultator, tum commentationis Heupelianae de Vphi-la, seu interprete LV. euangeliorum Gothico, strenuus in disputatione publica defensor. Aliorum quoque virorum celeberrimorum institutione aliquamdiu vsus, alias demum academiis, vt Lipsiensem Altorfensemque, inuisit restincturus sitim, qua dudum ardebat. Tam curiosus enim litterarum, elegantiores quas dicimus, erat, vt rei militaris quoque scientiam attingendam putaret. Itaque vsus magistro Vercnero, experto architecturae castrensis praeceptore, sic profecerat, vt ipso vsu confirmandae doctrinae cupidine duceretur. Inde suscepto magnis cum sumptibus itinere Argentoratum versus, quod A. S. c 10 10 c XCVI. a principe Ludouico Badensi oppognatum iri, opinio erat, ad exercitum vsque imperatoris penetrauerat, quum, mutante hominum consilia fortuna, ista occasio subtraheretur; vnde domum reuertens, et multa praererea loca adiens, Brettani quoque, natalibus Melancthonis claram, transit, et Vitebergae eodem et proximo anno duas dissertationes de vrbe hac munienda publice proposuit, et iure docendi ob eas donatus, adfessor in ordinem philosophicum paullo post cooptatus est. Eloquentiae hinc studia, paterno exemplo incitatus, profectus est, et praemium diligentiae ipso huius saeculi initio professionem eius artis extra ordinem obtinuit. Illo tamen tempore cum amisisset patrem, et Schurtzfleischius eius in locum suffectus fuisset, professor Graecae linguae ordinarius constitutus omne studium eo contulit, vt elocutionem scriptorum sacrorum contra peregrinitatis accusationem defenderet, et multa
illo-

illorum loca, parum pie a nonnullis reprehensa, vindicaret. Non poterat ista diligentia latere, qua multorum sibi voluntates parauerat, vt anno huius saeculi XXI. consiliarii regii dignitate et luculento salarii incremento ornaretur; qua munificentia principis sic vtendum statuit, vt inde fructus ad rem p. perueniret. Nam et multas alias commentationes academicas, iam antea publicatas, nouis accessionibus subinde auxit, et nouas adiecit, in quibus multa humanitatis politioris argumenta sic tractauit, vt ante omnia reclus in rebus diuinis sensus et propugnandi pro religione studium emereret. Scribendi certe genus, quod in sacris voluminibus deprehenditur, multo adparatu doctrinae a cauillationibus vindicando, animum reuerentiae diuinis monumentis exhibendae vbique aequis arbitris adprobauit. Puriorum sacrorum eo modo suscepit causam, vt publicato et misso Romam commentario doctissimo, de Lutheri oris et vultus habitu heroico, ad certamen prouocaret Quirinum purpuratum, qui et respondit saepius, et repositis diatribis nostri exceptus est. Ceterum et historiam patriae auxit iis lucubrationibus, quae intelligentibus indicio sint, quantum restet, vt res nostrae lumine quodam litterarum a pluribus illustrentur. Grauissimis saepe, et extra ordinem quidem, muneribus praefectus, integritate et sanctitate eminuit. Norat enim, frustra ad religionem prouocari, nisi officiorum cura addit, quae illa nunquam tollit, sed multum perfectiora, quam vulgus existimat, requirit. In primis academiam nostram et urbem, quarum res pluribus opusculis illustrauit, semper amauit, quum litterarum, tum praecipue religionis purioris causa. Nam huic tantum per omnia tribuit, vt in cultu diuino, quem sanctum castumque et ritibus atque caeremoniis praeclaris sollempnem institimus, nemo eius adfuitatem aequauerit; quin et summum honorem, qua potuit, sacris doctoribus habuit, et, in totius vitae actionibus vt eluceret venerandi numinis studium, elaborauit. In munere professorio, quod rarissimo exemplo vltra LVIII. annos sustinuit, praeter statos labores alia quoque instituit ad vtilitatem studiosorum, vt domus eius perpetuo eruditissimis hospitibus floruerit, quos consiliis et litterarum subsidiis lubenter adiuuabat. In iis, quae scripsit numero non pauca, lima expolitioque adparent; sed aestimationem omnibus praecipuam conciliat litteratura rarior, qua in primis delectari solitus fuit. Vnde etiam exterorum studiis cultus fuit, et epistolarum commercia cum summis

viris

X 362 8649

Zc 1249. FK.

viris habuit, cuius variae particulae per occasionem in lucem sunt editae. Coniugia sortitus tria felicissima erat, quibus gentibus clarissimis coniunctus fuit FVGMANNIAE, HOLTZELIAE, et HAHNIAE, genuitque in primo filiam CHRISTIANAM IVLIANAM, elocatam dudum IO. ZACHARIAE HILLIGERO, V. S. Vener. S. S. Theol. D. et sacrorum apud Seydenfes Ephoro meritissimo, e qua iam dulces nepotes summae spei vidit, et filium ERIDERICVM GVILIELMVM, V. Cl. vectigalium Belzigii regionum praefectum. Natu minima e coniugio secundo IOANNA CHARITAS adhuc domum seruat, et, clausis patri.luminibus, acerbi luctus prima vulnus praefens exceptit. Vt autem in domo atque re familiari administranda omnia praecclare et ad feueritatem miram composuerat; ita suis quoque ad idem specimem formatis egregie virtutibus et auctoritate praeluxit. Quantum in re p. praestiterit, academiae ter rector, bis pro rector, septies ordinis philosophorum decurio, ab octo annis senior omnium collegarum, neminem rerum nostrarum gnarum fugit. Sed nemo reliquis perinde moueatur, quam illo animo, qui e Christo liberatore perinde pependerit. Temperantiae et sobrietati debuerat, quod firmissima valetudine tot annos confecit. Mens serena et tranquilla aluerat vires corporis. Postremis adeo annis tota mente ad meditationem mortis conuersus erat, vt omnibus palam indicaret, instare finem et spes vltimas. Non tamen expauit mortis minas, sed illo robore religionis nostrae, quam acerrime defenderat, confidit, vt hinc felicitatis perpetuae sperandae initium duceret. Sic animatus, placiditate singulis occurrit; ne cuiquam in officiis deesset, cauit; ostenditque ipsis rebus, quantum in exitu facili et ex Christi fiducia fortunato situm momenti arbitraretur. Nostrum, CIVES, fuerit, huic funeri ducendo totos accommodare animos; tam, vt istam perpetuam neque intermittendam vnquam, mortis commutationem nobis solam ad salutem proficere posse, statuamus; quam, vt, honorem memoriae prosperrimae et genti clarissimae exhibendo, ostendamus, quanto opere in id incumbamus, vt sensu Christiano, neque ex profanorum leuitate et securitate, nobis optemus faciles exitus, et ad Christum liberatorem transitus. P. P. Vitebergae VII. Id.

Aug. clō Iccc LIX.

vd 18

NC

F. K. 59

Zc
1249

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
ANDREAS
FLORENS
RIVINVS

ORDINIS IVRIDICI SENIOR
POTENTISSIMI REGIS POLON. ET PRINC.
ELECT. SAXONIAE CONSILIARIVS AVLICVS DIG.
VET. PROF. PVBL. ORDINARIVS CVRIAE PROVINCIALIS
CONSIST. ECCLESIAST. ET SCABINATVS
VITEMBERGENSIS ASSESSOR

GEORG. GVILIELMI
KIRCHMAIERI

PRINC. ELECT. SAXON.
PROF. PVBL. ORDIN. ATQVE
SENIORIS
1651 CC LIX

MEMORIAM
POSTERITATI
ENDAT

TTLOB EICHSFELDI
AE A TYPIS

